

Μνήμη Θανάτου Άγιος Παΐσιος Αγιορείτης

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

-Γέροντα, γιατί, ενώ ο θάνατος είναι το πιο σίγουρο γεγονός για τον άνθρωπο, εμείς τον ξεχνούμε;

-Ξέρεις, παλιά στα Κοινόβια υπήρχε ένας μοναχός που είχε ως διακονία να θυμίζει στους άλλους Πατέρες τον θάνατο. Περνούσε λοιπόν την ώρα της διακονίας από όλους τους αδελφούς και έλεγε στον καθέναν: «**Αδελφέ, θα πεθάνουμε**». Η ζωή είναι τυλιγμένη με την θνητή σάρκα.

Το μεγάλο αυτό μυστικό δεν είναι εύκολο να το καταλάβουν όσοι άνθρωποι είναι μόνο «σάρκες», γι' αυτό δεν θέλουν να πεθάνουν, δεν θέλουν ούτε να ακούσουν για θάνατο. Έτσι ο θάνατος γι' αυτούς είναι διπλός θάνατος και διπλή στενοχώρια.

Ευτυχώς όμως ο Καλός Θεός οικονόμησε, ώστε να βοηθούνται από μερικά πράγματα τουλάχιστον οι ηλικιωμένοι, που φυσιολογικά είναι πιο κοντά στον θάνατο.

Ασπρίζουν τα μαλλιά, κόβεται το κουράγιο, οι δυνάμεις τους σιγά-σιγά τους εγκαταλείπουν, αρχίζουν να τρέχουν τα σάλια, οπότε ταπεινώνονται και αναγκάζονται να φιλοσοφούν πάνω στην ματαιότητα αυτού του κόσμου. Και να θέλουν να κάνουν καμμιά αταξία, δεν μπορούν, γιατί όλα αυτά τους φρενάρουν. Ή ακούν ότι κάποιος στην ηλικία τους ή και νεώτερος πέθανε, και θυμούνται τον

θάνατο. Βλέπουμε στα χωριά, όταν χτυπά η καμπάνα για κηδεία, οι ηλικιωμένοι που κάθονται στο καφενείο σηκώνονται, κάνουν τον σταυρό τους και ρωτούν να μάθουν ποιος πέθανε και πότε γεννήθηκε. **«Ω, τι γίνεται, λένε, φθάνει και η δική μας σειρά· όλοι θα φύγουμε από αυτόν τον κόσμο!»**. Καταλαβαίνουν ότι τα χρόνια πέρασαν, ότι το σχοινί της ζωής τους άρχισε να μαζεύεται και ο Πολυχρόνης πλησιάζει. Έτσι διαρκώς σκέφτονται τον θάνατο. Πες σε ένα μικρό παιδί «κάνε μνήμη θανάτου», αυτό θα πη «τραλαλά» και θα συνεχίση να χτυπά το τόπι του. Γιατί το μικρό παιδί, αν το βοηθούσε ο Θεός να καταλάβη τον θάνατο, θα απογοητευόταν το κακόμοιρο και θα αχρηστευόταν, γιατί δεν θα είχε όρεξη για τίποτε. Γι' αυτό οικονομάει ο Θεός σαν καλός Πατέρας να μην καταλαβαίνει τον θάνατο και να παίζει ξένοιαστο και χαρούμενο το τόπι του. Όσο περνάει όμως η ηλικία, σιγά-σιγά καταλαβαίνει και αυτό τον θάνατο.

Βλέπεις, και ένας αρχάριος μοναχός, ιδίως όταν είναι νέος, δεν μπορεί να έχη μνήμη θανάτου. Σκέφτεται ότι έχει χρόνια μπροστά του και δεν τον απασχολεί το ζήτημα αυτό. Θυμάστε και ο Απόστολος Παύλος που είπε: «Φωνάξτε τους νεανίσκους να πάρουν τον νεκρό Ανανία και την Σαπφείρα»; Και στα μοναστήρια συνήθως τα νέα καλογέρια θάβουν τους νεκρούς. Οι μεγάλοι συγκινημένοι ρίχνουν λίγο χώμα επάνω στο σώμα του νεκρού με ευλάβεια και ποτέ στο κεφάλι. Έχω μια δυσάρεστη εικόνα από ένα μοναστήρι όπου είχε πεθάνει ένας αδελφός. Την ώρα του ενταφιασμού, όταν έλεγε ο ιερέυς **«γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει»**, όλοι οι Πατέρες με πολλή ευλάβεια και συστολή πήραν λίγο χώμα και το έρριξαν επάνω στην σορό του μοναχού, όπως συνηθίζεται να γίνεται. Ένας νεαρός μοναχός μάζεψε το ζωστικό του, πήρε το φτυάρι και απρόσεκτα και με ορμή έρριχνε πάνω στον νεκρό οτιδήποτε εύρισκε μπροστά του, χώμα, πέτρες, ξύλα, παφ-παφ..., για να δείξη παλληκαριά! Βρήκε την ώρα να δείξη την δύναμή του, την εργατικότητά του. Δεν είναι ότι φύτευαν δένδρα ή γέμιζαν κάποιον λάκκο, για να μη η καλωσύνη, η θυσία, και να πη: «Οι άλλοι είναι γεροντάκια. Τι να περιμένω από αυτούς; Ας δουλέψω εγώ». Οπότε θα κουραζόταν λίγο παραπάνω, για να ξεκουράση τους άλλους. Εδώ και ένα ζώο να δη κανείς νεκρό, λυπάται, πόσο μάλλον να βλέπη τον αδελφό του στον τάφο και με το φτυάρι να ρίχνη με μια ορμή και απρόσεκτα πάνω στον νεκρό χώμα, πέτρες... Αυτό δείχνει ότι δεν είχε καμιά συναίσθηση του θανάτου.

Πηγές: [I. N. Αγίου Γεωργίου Θηβών- agioldimitrioskouvaras.blogspot.gr](http://I.N.ΑγίουΓεωργίουΘηβών-agioldimitrioskouvaras.blogspot.gr)